

METALLITYÖLÄISTEN LAKOT VUONNA 1912

Moskovan teollisuuspiirin tehtailijain ja teollisuudenharjoittajain yhdistys julkaisi tänä vuonna (Moskova, 1913, P. P. Rjabushinskin kirjapaino) tavallaan selostuksen toiminnastaan vuodelta 1912. Tämän toimintakertomuksen miltei mielenkiintoisimman osan muodostavat tiedot lakko-likkeestä Venäjän eri seuduilla.

I

Lakossa olleiden työläisten kokonaismäärän Venäjällä Moskovan tehtailijain yhdistys on laskenut vuonna 1911 olleen 96.750 ja vuonna 1912 — 211.595. Nämä luvut koskevat *ainoastaan* taloudellisia lakkoja. Poliittisiin lakkoihin osallistuneita yhdistys laskee olleen vuonna 1912 — 850.000, vuonna 1911 — 8.000 ja vuonna 1910 — 4.000.

Huomautamme, että Moskovan teollisuuspösojen yhdistys ei ota lainkaan laskuihin 6.000 Lenan lakkolaista, „jotta olisi mukavampaa tehdä vertailuja virallisiin tietoihin”, joissa ei huomioida tehdastarkastuksen valvontaan kuulumattomia laitoksia. Tietenkään meillä ei silti ole takeita tällaisen vertailun oikeellisuudesta: herrat tehtailijat ovat halunneet jäljitellä virallisten tilastojemme huonoja puolia eivätkä ole pitäneet huolta tietojensa täydellisyydestä eivätkä edes laskijoittensa huolellisuudesta. Esimerkiksi lakkolaisten kokonaismäärää koskeva yhteenvetotaulukko (selostuksen 23. sivulla) suorastaan hämmästyttää — siinä on mitä karkeimpia virheitä, joita olemme koettaneet oikoa esittäessämme edellä osoitetut yhteenvedot. Tuo taulukko määrittelee lakossa olleiden metallityöläisten lukumäärän Puolan

kuningaskunnassa *koko* 1912 vuoden aikana 2.390 henkilöksi, mutta 56. sivulla meille tiedotetaan, että vuoden 1912 *seitsemän kuukauden* aikana Puolan kuningaskunnassa oli lakossa 3.790 metallityöläistä!

Emme malta olla esittämättä toivomusta, että meidän Kit Kitytshimme palkkaisivat itselleen kirjoittajia, jotka osaavat laskea, taikka antaisivat tilastonsa työväen ammattiyhdistysten tarkistettaviksi ja korjattaviksi.

Katsokaamme, mitä osaa metallityöläiset näyttelivät tehtailijoiden tietojen mukaan vuoden 1912 taloudellisessa lakkoliikkeessä.

Lakkolaisten yhteinen lukumäärä — 211.595 henkilöä jakautuu näiden tietojen mukaan seuraavasti: metallityöläisiä 78.195, tekstiilityöläisiä 89.540 ja kaikkien muiden teollisuusalojen työläisiä 43.860 henkeä. Kun Venäjällä on metallityöläisiä paljon vähemmän kuin tekstiilityöläisiä, niin näemme näistä tiedoista heti sen, että muiden teollisuusalojen työläisiin verrattuna *metallityöläiset* kävivät vuonna 1912 kaikkein sitkeintä ja kiivainta lakkotaistelua. Kuvataksemme täsmällisemmin tätä johtopäätöstä vertaamme toisiinsa Venäjän työläisten yleistä lukumäärää ja lakkolaisten lukumäärää vuonna 1912.

	Työläisten kokonaismäärä Venäjällä		Lakkolaisten joukossa oli vuonna 1912
	vuoden 1908 tietojen mukaan (kaivostyöläiset mukaan laskettuna)	vuoden 1910 tietojen mukaan (ilman kaivostyöläisiä)	(tehtailijain yhdistyksen tietojen mukaan)
Metallityöläisiä	529.274	280.194	78.195
Tekstiilityöläisiä	823.401	840.520	89.540
Muita	901.112	831.241	43.860
<i>Yhteensä</i>	2.253.787	1.951.955	211.595

Näistä tiedoista näkee selvästi, että lakkotaistelun pontevuuden suhteen metallityöläiset olivat ensimmäisellä sijalla, toinen sija kuuluu tekstiilityöläisille, ja viimeisellä sijalla ovat muiden teollisuusalojen työläiset.

Jos „muut” työläiset olisivat lakkoilleet yhtä tarmokkaasti kuin metallityöläiset, niin se olisi lisännyt lakkolaisten lukumäärää suunnilleen 90 tuhannella.

Se seikka, että markkinasuhteet olivat vuonna 1912 metallityöläisille suhteellisesti edullisemmat, epäilemättä helpotti

heidän lakkotaistelun käyntiään, mutta vaikka metallityöläiset ovatkin taistelun sitkeyden puolesta muita ylempänä, niin taloudellisten lakkojen *menestyksen* kannalta olivat „muut”, kuten näemme, paremmalla puolella.

II

Lakkotaistelun sitkeyttä määritellään muun muassa lakkojen keskimääräisen pituuden mukaan. Tämä keskipituus saadaan jakamalla lakkojen takia menetettyjen työpäivien kokonaisluku lakkolaisten lukumäärällä.

Tässä tehtailijain yhdistyksen esittämät numerot:

	Lakkojen keski- määräinen pituus
Vuosina 1895—1904	4,8 päivää
Vuonna 1909	6,5 „
„ 1911	8,2 „
„ 1912	13,4 „

„Osoittautuu”, sanotaan selostuksessa, „että vuonna 1912 työläiset tekivät miltei kaksi kertaa lujempaa vastarintaa kuin vuonna 1911”. Lisäämme tähän, että jos otetaan tiedot vuoden 1912 viimeisten 7 kuukauden ajalta (oikeastaan vain nämä tiedot onkin tuossa tarkasteltavana olevassa toimintakertomuksessa eritelty kutakuinkin siedettävästi), niin saamme lakkojen keskipituudeksi *16 päivää*.

Työläisten lakkotaistelu käy siis epäilemättä yhä sitkeämmäksi sitä mukaa mitä pitemmälle mennään.

Lakkojen pituus eri tuotannonaloilla oli tällainen:

	Vuonna 1911	Vuonna 1912	Vuoden 1912 viimeisten 7 kuuk. aikana
Metallityöläisten	10,0 päivää	14,2 päivää	18,8 päivää
Tekstiilityöläisten	9,2 „	11,9 „	14,0 „
Muiden	5,0 „	15,6 „	16,8 „
<i>Kaikilla tuotannonaloilla</i>	8,2 „	13,4 „	16,0 „

Näemme, että lakkojen pituuteen nähden metallityöläiset olivat ensi sijalla niin vuonna 1911 kuin myös vuoden 1912 toisella puoliskolla. Vain vuoden 1912 ensi puoliskolla tälle etusijalle pääsivät „muut” ja metallityöläiset jäivät toiselle sijalle. Tekstiilityöläiset olivat lakkojen pituuden puolesta koko tarkasteltavan aikajakson kuluessa toisella sijalla.

III

Herrat tehtailijat määrittelevät lakkojen yleiset tulokset siten, että laskevat lakoista aiheutuneet „teollisuuden tappiot”. Sen sijaan sitä voittoa, joka työväenluokalle on lakoista koitunut, kapitalistimme eivät halua lainkaan laskea! Tässä tehtailijain tilastojen yhteenvedot:

Teollisuuden alat	Lakoista (taloudellisista) koituneet teollisuudenharjoittajain suoranaiset tappiot	Työläisten palkkamenetykset	Tuotannon seisokeista maalle koituneet tappiot
	(tuhansissa ruplissa)		
Metalliteollisuus	558	1.145	4.959
Tekstiiliteollisuus	479	807	6.010
Muut	328	529	3.818
<i>Yhteensä</i> vuonna 1912	1.365	2.481	14.787
<i>Yhteensä</i> vuonna 1911	402	716	4.563

Tästä näkyy, että kapitalistit kärsivät vuonna 1912 lakkojen takia *kolme kertaa* suurempia tappioita kuin vuonna 1911.

Mutta — väittävät meille porvarillisen poliittisen taloustieteen edustajat — niinhän „maakin” kärsi kolme kertaa suurempia tappioita ja työläiset menettivät samoin kolme kertaa enemmän palkoissa, ja sitä paitsi työläisten menetykset olivat paljon tuntuvampia kuin tehtailijain tappiot!

Siis — tehtailijain tilastotutkimuksen ja porvarillisen logiikan mukaan — nämä harkitsematomat työläiset aiheuttavat lakoilla vain vahinkoa itselleen ja lakkoja vainotessaan holhoovainen esivalta yhdessä hyväntekijäkaptalistien kanssa valvoo juuri työläisten etuja...

Mutta sitten nuo samat tehtailijat ilmoittavat meille, että 1911 vuoden 96.730 lakkolaisen suhteen on onnistuttu määrittelemään lakkojen tulokset.

47.369 työläistä (s.o. 49%) kärsi *tappion* lakkotaistelussa, ja 49.361 (s.o. 51%) sai joko täydellisesti tai osittain *tyytytetyksi vaatimuksensa*, s.o. sai voiton.

Juuri tätä lakkojen tulosta tehtailijain tilastot ja porvarillinen taloustiede eivät haluakaan ottaa huomioon! Eikä sitä voida ruplina laskeakaan: sen suoranaisten voiton lisäksi, mikä työläisille koituu palkkojen kohoamisesta voitokkaiden lakkojen seurauksena, on vielä eräs „voitto”

Koko työväenluokka, ja siis myöskin koko *maa* (työtätekevien joukkojen eikä porvarillisen vähemmistön maa), voittaa siitä vastarinnasta, jota työläiset lakkoilemalla tekevät herroille riistäjille. Ilman tätä vastarintaa työläisistä tulisi täyskerjäläisiä ja kalliit elinkustannukset masentaisivat heidät,— ilman tätä vastarintaa he muuttuisivat ihmisistä vallan toivottomiksi pääoman orjiksi.

Vuoden 1912 toisella puoliskolla lakot muuttuivat tehtailijain tilastojen mukaan vähemmän menestyksellisiksi: 52% lakossa olleista työläisistä kärsi *tappion*, vain 36% pääsi *voitolle* ja 11% osalta on lakkojen tulos jäänyt epäselväksi. Mutta tässä yhteydessä meidän on tarkasteltava lähemmin sitä, mitä osaa lakossa olleet metallityöläiset näyttelivät Venäjällä yleensä ja eritoten maan eri alueilla.

IV

Kuten edellä jo mainitsimme, Moskovan tehtailijain yhdistys esittää edes kutakuinkin eritellyt lakkotiedot vain vuoden 1912 viimeisten 7 kuukauden ajalta. Nämä tiedot käsittävät viisi Venäjän teollisuusaluetta: Moskovan, Pietarin, Itämerenmaakuntien alueen, eteläisen seudun sekä Puolan kuningaskunnan.

Mainittujen kuukausien aikana lakossa olleet metallityöläiset jakautuvat alueittain seuraavasti:

Alueet	Lakossa olleiden työläisten lukumäärä (vuoden 1912 viimeisten 7 kuukauden aikana)	
	Yhteensä	Sinä luvussa metallityöläisiä
Moskovan	48.140	3.760
Pietarin	35.390	15.160
Itämerenmaakunnat	13.210	1.160
Etelä.....	22.195	16.605
Puolan kuningaskunta.....	12.690	3.790
Yhteensä.....	131.625	40.475

Etelässä metallityöläiset käsittivät siis suurimman osan lakossa olleiden työläisten kokonaismäärästä. Pietarin alueella he muodostavat varsin tuntuvan osan lakkolaisista (yli 40%) jääden jälkeen vain tekstilityöläisistä (heistä osallistui Pietarin seudulla lakkoihin 16.770). Moskovan,

Itämerenmaakuntien ja Puolan alueella olivat metallityöläiset pienenä vähemmistönä lakkolaisten joukossa.

Jos vuoden 1912 viittä ensimmäistä kuukautta verrataan vuoden seitsemään viimeiseen kuukauteen, niin saamme seuraavan kuvan:

	Lakossa olleiden työläisten lukumäärä vuoden 1912	
	5 ensimmäisen kk. aikana	7 viimeisen kk. aikana
Metallityöläiset	37.720	40.475
Tekstiilityöläiset	22.950	66.590
Muut.....	19.300	24.560
<i>Yhteensä</i>	79.970	131.625

Vuoden jälkipuoliskolla metallityöläisten lakkoilutarmo hiukan heikkeni; — varsin suuresti voimistui lakkotaistelu tekstiilityöläisten keskuudessa; — ja muiden teollisuusalojen työläisten lakkoliike pysytteli suunnilleen entisellä tasollaan.

V

Lakkojen menestyksen kannalta Moskovan tehtailijain yhdistys jakaa lakossa olleet työläiset kolmeen ryhmään: tappiolle joutuneet, voittaneet (saaneet vaatimuksensa täysin tai osittain tyydytyiksi) sekä ne, joiden taistelun tulos on jäänyt epäselväksi.

Tämä kysymys on lakkotilastojen kysymyksistä mielenkiintoisimpia. Miljonäärien yhdistys on eritellyt sen kehnosti: puuttuu esimerkiksi tietoja hyökkäyslakoista (s.o. sellaisista, joissa työläiset vaativat *parannuksia* elin- ja työoloihinsa) sekä puolustuslakoista (jolloin työläiset vastustavat kapitalistien voimaansaattamia työläisten elinoloja *huonontavia* muutoksia). Edelleen puuttuu yksityiskohtaisia tietoja lakkojen syistä (sellaisia tietoja on jopa meidän virallisissakin tilastoissamme) j.n.e.

Moskovan tehtailijain yhdistys on sitä paitsi eritellyt käytettävissä oleviakin tietoja aivan kerrassaan epätydyttävästi. Havaitaan jopa sellaisiakin tapauksia, jolloin on suoranaisesti vääristelty tietoja; esimerkiksi Moskovan alueella osoitetaan voittaneita metallityöläisiä olleen vain

40 henkilöä (3.420 on kärsinyt tappion ja 300:n lakossa olleen taistelun tulos on jäänyt epäselväksi).

Kuitenkin saamme lukea selostuksen tekstistä, sivulta 35, että heinäkuun alussa 1912 työläiset lakkoilivat useissa taidetaontaverstaissa, lakossa oli yhteensä *yli 1.200 henk.* 15 työmaalla. Lakko oli luonteeltaan hyökkäävä: työläiset vaativat 9-tuntisen työpäivän säätämistä, 7-tuntista työpäivää juhlien aattona, palkkojen korottamista ja terveysolojen parantamista. Verstaiden omistajat yrittivät tehdä järjestyneesti vastarintaa ja päättivät yksimielisesti olla tekemättä myönnytyksiä ja olla ottamatta vastaan tilauksia lakossa olevilta tehtailta. Mutta nähtävästi työläiset olivat valinneet otollisen ajankohdan: rakennuskausi oli kuumimmillaan, „vapaita työläisiä oli vaikea löytää. *Heinäkuun lopulla useimpien verstaiden isännät suostuivat tekemään myönnytyksiä*”.

Näin sanotaan selostuksessa! Mutta tilastotaulukossa on merkitty vain 40 (*neljäkymmenen!*) metallityöläisen voittaneen lakon. Väkisinkin tulee mieleen ajatus, että eivätköhän herrat tehtailijain tilastotoimitsijat ole erikoisen hanakasti „unohtaneet” mainita juuri työläisten *voitoista*? Kunpahan he eivät vain olisi yrittäneet — „epähuomiossa” tietysti — olla Kit Kitytshien mieliksi pienentäessään voittaneiden työläisten lukua.

Järjestyneiden ja tietoisten työläisten on joka tapauksessa suhtauduttava varovaisesti ja epäluuloisesti tehtailijain tilastoihin ja yritettävä sitkeästi luoda *omaa*, työväen lakko-tilastoa.

Tehtailijain yhdistyksen yleiset tiedot lakkojen menestyksestä ovat tällaiset:

Lakkolaisten luku	Metallityöläisiä	Tekstiilityöläisiä	Muita	Yhteensä
Tappion kärsineitä	19.990	43.085	7.150	70.225
Voittaneita	17.860	20.285	9.520	47.665
Lakon tulos jäänyt epäselväksi	2.625	3.220	7.890	13.735
<i>Yhteensä</i>	40.475	66.590	24.560	131.625

Tästä näkyy, että menestyksellisimpiä ovat olleet *muiden* teollisuusalojen työläisten lakot: voittaneiden luku on *suurempi* kuin hävinneiden lukumäärä. Toisella sijalla ovat metallityöläiset: voittaneiden luku on kuitenkin sangen

huomattava, se on yli 40% lakossa olleiden kokonaismäärästä. Kaikkein huonoimmat tulokset on ollut tekstiilityöläisillä: hävinneiden lukumäärä on runsaasti kaksi kertaa suurempi voittaneiden lukua.

VI

Yleensä vuoden 1912 lakkotaistelun tulokset, vaikka ne ovatkin huonommat kuin vuonna 1911, ovat kuitenkin melkoisen hyvät. Voidaksemme helpommin vertailla eri vuosia oletamme, että lakkolaiset, joiden käymien lakkojen tulos on jäänyt epäselväksi, jakautuvat tasan voittaneiden ja hävinneiden kesken. Silloin saamme tulokseksi, että vuoden 1912 seitsemän viimeisen kuukauden aikana 132 tuhannesta lakkolaisesta oli hävinneitä 77 tuh. (s.o. 58,4%) ja voittaneita 55 tuh. (s.o. 41,6%).

Siitä ei voida mennä takuuseen, että nämä tiedot ovat täysin yhtäpitäviä aikaisempia vuosia koskevien virallisten tilastotietojen kanssa. Mutta esitämme silti nämäkin tiedot, jotta työläiset voisivat päätellä, miten menestyksellisiä lakot yleensä tapaavat olla Venäjällä työväenliikkeen parhaimpina ja huonoimpina vuosina.

	Lakossa olleiden työläisten luku (tuhansissa)				
	Voittaneita	%	Hävinneitä	%	Yhteensä
1895—1904 (summa 10 vuoden ajalta).....	159	37,5	265	62,5	424
Vuosi 1905.....	705	48,9	734	51,1	1.439
„ 1906.....	233	50,9	225	49,1	458
„ 1907.....	59	29,5	141	70,5	200
„ 1908.....	—	—	—	—	—
„ 1909.....	—	—	—	—	—
„ 1910.....	—	—	—	—	—
„ 1911.....	49	51,0	47	49,0	96
„ 1912 (7 kuukautta).....	55	41,6	77	58,4	132

Näin muodoin vuoden 1912 jälkipuoliskon lakkojen tulokset ovat *huonommat* kuin ne olivat vuosina 1905, 1906 ja 1911, mutta *paremmat* kuin vuosina 1895—1904 ja *paremmat* kuin vuonna 1907. Toistamme, että käytettävissämme olevat eri vuosia koskevat tiedot eivät kaiketi ole täysin verrattavissa toisiinsa, mutta vissin käsityksen asiasta ne kuitenkin voivat antaa.

Huomautamme, että Englannin lakkotilastojen mukaan, jotka käsittävät keskimäärin 10 vuotta, vuodet 1900—1909, lakossa voittaneiden työläisten prosenttiluku on 26,8%, hävinneiden 31,7% ja taistelunsa sovitteluratkaisuun päättäneiden 41,3%. Kun viimeksi mainitut jaetaan tasan voittaneiden ja hävinneiden kesken, niin tulokseksi saamme: voittaneita 47,5% ja hävinneitä 52,3%. Venäjällä vuosina 1905 ja 1906 — ja samaten vuonna 1911 — käydyt lakot ovat olleet menestyksellisempiä kuin keskimäärin Englannin lakot, siitä huolimatta, että englantilaiset työläiset ovat paljon paremmassa asemassa järjestyneisyyteen ja poliittiseen vapauteen nähden.

VII

On mielenkiintoista vertailla toisiinsa Venäjän eri alueilla käytyjen metallityöläisten lakkojen menestyksellisyyttä.

Moskovan ja Pietarin alueet erottuvat siinä suhteessa kaikista muista alueista. Sekä metallityöläisten lakot että yleensä kaikkien työläisten lakot Moskovan ja Pietarin alueilla olivat verrattain tuloksettomia vuoden 1912 seitsemän viimeisen kuukauden aikana. Muilla alueilla oli havaittavissa päinvastainen tilanne.

Tässä tiedot Moskovan ja Pietarin alueista:

	Lakossa olleiden metallityöläisten lukumäärä vuoden 1912 seitsemän viimeisen kuukauden aikana	
	Moskovan alueella	Pietarin alueella
Hävinneitä	3.420	10.840
Voittaneita	40	4.170
Tulos jäänyt epäselväksi	300	150
Yhteensä	3.760	15.160

Hävinneiden työläisten luku ylittää varsin suuresti voittajain lukumäärän. Sama koskee myös kummankin alueen tekstiilityöläisiä sekä Pietarin alueen „muita”, muiden teollisuusalojen työläisiä. Ainoastaan Moskovan alueella on „muiden” kohdalla suurempi määrä voittajia (4.380) kuin hävinneitä (1.230).

Moskovan ja Pietarin alueilla on nähtävästi ollut joitakin yhteisiä olosuhteita, jotka ovat olleet epäedullisia työläisten lakkoilulle miltei kaikilla teollisuuden aloilla.

Sitä vastoin etelässä, Itämerenmaakunnissa ja Puolan alueella ovat yleensä kaikkien työläisten lakot ja muun muassa metallityöläistenkin lakot olleet menestyksellisiä.

	Lakossa olleiden metallityöläisten lukumäärä vuoden 1912 seltsemän viimeisen kuukauden aikana		
	Etelässä	Itämerenmaakunnissa	Puolan kuningaskunnassa
Hävinneitä	4.390	440	900
Voittaneita	10.040	720	2.890
Tulos jäänyt epäselväksi	2.175	—	—
<i>Yhteensä</i>	16.605	1.160	3.790

Puolan alueella oli metallityöläisillä kaikkein huomattavimmat voitot, ja yleensäkin tuolla alueella työläisten lakkoististelun taloudelliset edellytykset muodostuivat kaikkein edullisimmiksi. Työläiset voittivat siellä teollisuuden *kaikilla* aloilla (etelässä kärsivät tappion „muut”, ja Itämerenmaakunnissa tekstiilityöläisten ottelu päättyi „tasapeliin”: sekä voittaneita että hävinneitä oli yhtä paljon, 1.485). Yksinpä tekstiilityöläisetkin, jotka yleensä koko Venäjän mitassa kärsivät vuoden 1912 jälkipuoliskolla kaikkein raskaimman tappion (hävinneitä 43.000, voittaneita 20.000), saivat Puolan kuningaskunnassa loistavan voiton: hävinneitä oli vain 390 ja voittaneita 8.060.

Venäjän länsi- ja eteläseuduilla työläiset tekivät hyökkäyksen kapitalisteja vastaan ja saivat suuria voittoja; Moskovassa ja Pietarissa he niin ikään tekivät hyökkäyksiä, mutta useimmissa tapauksissa heidän hyökkäyksensä lyötiin takaisin. Valitettavasti eriteltävinämme olevat tiedot ovat liian niukkoja eivätkä tarjoa mahdollisuutta tehdä vertailuja vuoteen 1911, joten emme voi tehdä varmaa johtopäätöstä tällaisen eron aiheuttaneista syistä.

VIII

Mitä lakkojen sitkeyteen tulee, niin siinä suhteessa, kuten näimme, ovat metallityöläiset ensimmäisellä sijalla ja tekstiilityöläiset viimeisellä. On mielenkiintoista verrata

toisiinsa metallityöläisten tuloksellisia ja tuloksettomia lakkoja. Tässä tiedot siitä:

	Lakossa olleiden metallityöläisten lukumäärä	Menetettyjä päiviä (tuhat)	Keskimäärin menetettyjä päiviä yhtä lakkolaista kohti
Hävinneltä	19.990	230,7	11,5
Voittaneita	17.860	387,3	21,7
Tulos jäänyt epäselväksi	2.625	145,3	55,4
Yhteensä	40.475	763,3	18,8

Näemme, että metallityöläisten menestykselliset lakot ovat olleet miltei kaksi kertaa sitkeämpiä kuin tuloksettomat (21,7 päivää 11,5 vastaan). Voittoa ei ole saatu helpolla. Kapitalistit on saatu lannistetuiksi vain siten, että on oltu äärettömän tarmokkaita ja päättäväisiä. Ja tuloksiltaan epäselviksi ovat nähtävästi jääneet sellaiset lakot, joissa „vihollispuolten” voimat ovat olleet enemmän tai vähemmän tasaväkiset ja taistelu tavattoman sitkeätä: tällaisten epämääräisten (tulosten kannalta epämääräisten) lakkojen keskipituus oli 55,4 päivää.

Huomautamme, että „muilla” työläisillä havaitsemme samaa — sitkeimpiä ovat olleet menestykselliset lakot, mutta tekstiilityöläisillä on ollut päinvastoin: sitkeimpiä ovat olleet epäonnistuneet lakot.

Vertailemalla eri alueiden metallityöläisten lakkotaistelun sitkeyttä kuvaavia tietoja saamme seuraavat tulokset:

	Lakon keskipituus yhtä lakossa ollutta metallityöläistä kohti				
	Moskovan alueella	Pietarin alueella	Itämerenmaakunnissa	Etelässä	Puolan kuningaskunnassa
Hävinneltä	11,5	12,1	5,9	12,0	5,2
Voittaneilla	7,5	37,2	23,7	14,9	22,4
Jollia tulos on jäänyt epäselväksi	12,0	261,3	—	47,1	—
Yhteensä	11,5	21,4	17,0	18,4	18,3

Metallityöläisten lakkojen sitkeyden kannalta ensimmäisellä sijalla on yleensä Pietarin alue; sen jäljessä käy eteläinen seutu, sitten seuraavat Puolan alue, Itämerenmaakunnat ja lopuksi Moskovan alue. Kaikilla muilla seuduilla Moskovan aluetta lukuunottamatta ovat menestykselliset lakot olleet paljon sitkeämpiä kuin tuloksettomat.

Taistelun sitkeydestä — sekä lakkotaisteluun osallistuneiden työläisten prosenttimäärästä — päätellen Pietarin metallityöläiset esiintyvät koko Venäjän metallityöläisten etujoukkona. Ja taas metallityöläiset yleensä näyttelevät samaa osaa muiden teollisuusalojen työläisiin nähden.

IX

Moskovan tehtailijain yhdistyksen selostuksessa on kuvailtu erittäin lyhyesti erillisiä lakkoja. Esitämme näistä kuvauksista muutamia otteita, jotta metallityöläiset voisivat nähdä, *kuinka* herrat tehtailijain toimintaselostusten laatijat kuvailevat heidän taisteluaan.

Moskovan alueen lakoista on valittu taidetaontaverstaiden 1.200 työläisen lakko. Siitä olemme jo puhuneet.

Pietarin alueen lakoista tehtailijat pitivät eräänä sitkeimpänä Siemensin ja Halsken tehtaiden lakkoa, joka kesti 14 viikkoa ja päättyi elokuun 19 päivänä. Tehtailijain yhdistyksen tilastojen mukaan siihen otti osaa 1.600 työläistä. Tehtaan johto ei suostunut peruuttamaan Vapun vietosta langetettuja sakkoja, mutta „sen asemesta ilmoitti olevansa valmis maksamaan kullekin työläiselle jouluksi palkkiona 3 ruplaa. Sitä paitsi tehdashallinto suostui liittämään toukuun 1 päivän juhlapäiviin, ellei hallitus vastusta sitä” (selostuksen 38. sivu). „Lakon aikana”, luemme selostuksesta, „työläiset hyökkäsivät monta kertaa niiden uusien työläisten kimppuun, joiden avulla tehtaissa onnistuttiin saamaan työt osittain käyntiin”.

Etelässä käydyistä metallityöläisten lakoista on merkittävä Nikolajevin kaupungin laivanveistämöjen 3.886 työmiehen lakko, josta aiheutui enemmän kuin 155.000 työpäivän menetys. Työläiset vaativat 8 tunnin työpäivää, 50% palkankorotusta, sakkojen ja kaikkien ylitöiden poistamista, valinnallisten luottamusmiesten järjestelmän voimaan saattamista y.m. Lakko kesti koko kesäkuun ajan. „Kesäkuun lopulla saatiin aikaan sopimus työläisten ja tehdashallinnon välillä; ehtona oli, että kaikki työläiset saavat palata takaisin paikoilleen, että tehdas hyväksyy luottamusmiesten järjestelmän, että avataan ruokala ja korotetaan palkkoja 18%:lla”. Lakkolaisten ja rikkurien välillä oli yhteenottoja.

Tavattoman sitkeäksi muodostui Harkovissa marraskuussa puhjennut veturinrakennustehtaan työläisten lakko,

johon otti osaa 2.000 työläistä. Tehtaalla oli kiireellisiä valtion tilauksia, ja sille „koitui suuria tappioita työnseisauksesta”.

Uralin lakoista, joita *ei ole lainkaan* huomioitu tehtailijain yhdistyksen tilastoissa, mainitsemme Sysertin tehtaiden lakon. Työläiset saivat aikaan palkkojen korotuksen. „Zlatoustissa valtion aseteltaalla puhkesi lakko sen johdosta, kun kolme työläistä oli kuollut koneissa saamiinsa vammoihin. Lakkolaiset vaativat suojalaitteiden asettamista sekä palkkojen korottamista”.

X

Luodessamme yleissilmäyksen tehtailijain lakkotilastojen niukkoihin tietoihin emme voi olla panematta merkille seuraavaa.

Täydellisellä, huolellisesti laaditulla ja järkevästi eriteltyllä sekä nopeasti julkisaatetulla lakkotilastolla on työläisille valtavan suuri teoreettinen kuin myös käytännöllinen merkitys. Se tarjoaa arvokasta aineistoa, jonka avulla voidaan valaista sekä sitä työväenliikkeen suurta tietä, jota se kulkee kohti yleismaailmallisia päämääriään, että myös taistelun lähimpiä, päivänpolttavia tehtäviä.

Kutakuinkin demokraattisissa ja vapaissa valtioissa voi olla laatuunkäypää hallituksen järjestämää tilastointia. Meillä ei sellaisesta voi olla puhuttakaan. Meillä hallituksen järjestämä tilastointi on keinoa, ja sen hoito on tolkuttomasti pirstottu eri „hallinnonhaarojen” kesken, se on epäpätevää ja se julkaistaan kovin myöhään. Tehtailijain tilastot eivät ole paljonkaan parempia, ja ne ovat vieläkin vajavaisempia, vaikka ne toisinaan julkaistaankin jonkin verran aikaisemmin kuin uneliaan venäläisen virkamiehen laatimat tilastot.

Työläisten on ajateltava työväen *oman* lakkotilaston luomista. Tällaisten tilastojen luominen on tietysti äärettömän vaikeata, kun otetaan huomioon ne vainotoimenpiteet, joita kohdistetaan runsaasti työväenyhdistyksiin sekä työväenlehdistöön. Näitä vaikeuksia on mahdoton voittaa käden käänteessä. Mutta työläiset eivät ole tottuneet pelkäämään vainoja eivätkä perääntymään vaikeuksien edessä.

Yksinpä työväen osittaisistakin lakkotilastoista, s.o. sellaisista, jotka sisältävät erillisiä seutuja, erillisiä teollisuuden

aloja ja suhteellisen lyhyitä aikajaksoja koskevia tietoja, on äärettömän suurta hyötyä. Tällaiset tilastot opettavat työläisiä hoitamaan lakkoasioita paremmin ja täydellisemmin ja tekevät mahdolliseksi vertailla toisinaan tehtailijoiden, virkamiesten luomaa kuvaa siihen, minkä työläiset ovat itse piirtäneet.

Sen tähden haluammekin päättää tämän tehtailijain tilastojen erittelymme toivomukseen, että työläiset kaikista esteistä huolimatta yrittäisivät yhä uudelleen tehdä omia työväen lakkotilastojaan. Pari kolme tietoista työläistä voi laatia jokaisesta lakosta tarkan kuvauksen, jossa osoitetaan lakon alkamis- ja päättymisaika, osanottajain lukumäärä (jakaen heidät sukupuolen ja iän mukaan, jos se on mahdollista), lakon syyt ja sen tulokset. Tällaisesta kuvauksesta olisi yksi kappale toimitettava vastaavan työväenliiton hallinnolle (ammattiyhdistyksen tai muun liiton hallinnolle tahi ammattiliittojärjestön sanomalehden toimitukselle); toinen kappale — työväen yleiselle äänenkannattajalle; ja vihdoin kolmas kappale — Valtakunnanduuman työväenedustajalle tutustumista varten.

Sekä tehtailijoiden että hallituksen lakkotilastoissa tulee aina olemaan ei ainoastaan aukkoja, vaan myös vääristelyjä. Yksinpä työväelle myötämielisessä lehdistössäkin tapaamme toisinaan tavattoman vääriä, järjettömiä ja läpeensä porvarillisen hengen läpitunkemia arvioita lakoista, jotka leimataan „intoiluksi” j.n.e.

Vain itse työläiset käyden käsiksi työhön voivat — ajan oloon, sitkeällä työllä ja sisukkaiden ponnistelujen jälkeen — auttaa itseään tajuamaan paremmin liikkeensä ja sillä tavalla takaamaan sille entistä suurempia menestyksiä.

„Metallist” №№ 7, 8 ja 10;
elokuun 24 p:nä, syyskuun 18
ja lokakuun 25 p:nä 1913
Allekirjoitus: V. I I j i n

Julkaistaan „Metallist” aikakauslehden
tekstin mukaan